

On. Palatul Culturii
Arad

Invățătorilor

ORGAN SĂPTĂMÂNAL PENTRU APĂRAREA INTERESELEOR ÎNVĂȚĂTOREȘTI

„Unde ni sunt visătorii?”

„Iar azi dupăce acestora le-a perit vigoarea și entuziasmul, alții, cari să conducă destinele unei clase nedreptățită, nu mai răsar?”

Așa exclamă un harnic și entuziast tânăr învățător, iubitorul meu elev, Ioan Drecln, din frunzașă comună Cuvin, în Nr. 3 dela 1 Iulie a. c. al „Gazetei Învățătorilor,” văzând halul de jale și durere în care am ajuns noi, dascălii, din jud. Arad astăzi și în care ne sbatem neputincioși de atâta vreme. Exclamarea lui, nemulțumirea lui motivată, este glasul îndurerat al sufletului tânăr și cuminte, este alarma dascălului iubitor de tagma sa, este buclumul apostolului, care vede în părgăinire și nimicire, fără speranță și gură de scăpare, tot ce s'a câștigat în grele și înfulețite vremuri, cu și mai grele și îndoită muncă și jertfă.

Intr'adevăr, ce eram noi, dascălii, din jud. Arad odăi, în învățătorii, din jud. Arad în era de tristă și dureroasă aducere aminte, când eram în fiare și obezi și ce suntem noi, învățătorii, din jud. Arad astăzi, când suntem liberi? De câtă muncă, de câtă jertfă și de ce sfânt ideal nu era cuprins sufletul nostru atunci? Astăzi? — Astăzi? Oh, astăzi...!

Cu adevărat, dacă să potrivească culva, apoi nouă, învățătorilor, din jud. Arad, ni-să potrivește astăzi de minune jalnicele și mult vorbitoarele cuvinte ale nemuritorului nostru cântăreț:

„In noi totul e spoială, tot e lustru fără bază;

Vo! credeți în scrisul vostru, noi nu credem în nimic.”

Să ne uităm numai în jurul nostru și să căutăm la frații colegi din județele de prin prejur. Mai sunt la ei atâtea împerecheri și vrajbe, câte sunt la noi, învățătorii, din jud. Arad? Servesc conducătorii lor cu atâteailde rele, ca cei, cari ni s'au impus nouă de conducători? Și mai ales dau conducătorii lor atâtea de lucru judecătorilor de tot felul, cu lucruri și fapte, iarăș de tot felul, cari numai cinstite nu aduc tagmei noastre, cât dau de lucru conducătorii, cari ni s'au impus nouă?

Ce să mai zicem apoi de certele, neînțelegerile și împerecherile dintre dascălii, frații de același muncă și suferință, toate, dar toate puse la cale diferite ori îndreptate și încurajate pe diferite căi și prin diferite mijloace, tot de acei conducători, cari ni s'au impus nouă și cari tocmai pentru aceasta, nici pe departe n'au meritat locul și rolul, care li-s'a dat și de aceia au ajuns unde au ajuns.

La noi apoi, în toate să operează numai cu minciuna și din minciună, ce bine poate răsări?

Câteva exemple numai!

În anul 1926, Comitetul Central al Asociației Învățătorilor români din Ardeal, Bănat, Crișana și Maramureș, cu sediul în Cluj, de care ne ținem și noi, arădani, ca secție județeană, în raportul său general, sigur la informația Secției jud. Arad, spune:

„Secția județeană Arad are 489 de

membrii, în secție s'a dezvoltat o frumoasă și bogată activitate. Că în ce consistă această activitate, lăsăm să grăiască cifrele din raportul secției. Anume s'au ținut 68 prelegeri din domeniul pedagogic literar și 186 prelegeri populare. Pe lângă aceasta orice chestiuni de interes școlar și învățătoresc s'au ivit, membrii secției le-au aprofundat, analizat și căutat săle dele o deslegare corăspunzătoare” (Revista „Învățătorul” dela 15 Aug. Nr. 5-6 din 1926).

În anul 1927:

„Secția jud. Arad și în acest an s'a distins printr'o activitate rodnică. În adunările ținute pe secție și subsecție s'au ținut prelegeri din sfera literară pedagogică și prelegeri populare. Chestiunile, ce priveau interesele școlii și ale învățătorilor, au preocupat într'o măsură însemnată conducerea și pe membrii ei” (Revista „Învățătorul” dela 1 Aug. Nr. 6, din 1927).

În anul 1928:

„Secția jud. Arad, precum în trecut așa și în cursul anului de care ne ocupăm, s'a manifestat ca un organ viu și cu o activitate temelnică, în cadrele Asociației noastre. Problemele de interes vital pentru școală și învățătorii au format obiect de preocupare intensă pentru conducătorii membrii ei.” (Revista „Învățătorul” dela Aug-Sep. Nr. 7, din 1928)

Să mai înșir? Cred, că este deajuns și atâtea, ca dovadă, despre neîncrederea și care, de ani de zile să operează la secția jud. Arad. Doară toată lumea știe, că secția jud. Arad a „asociației” de ani de zile nu desvoaltă nici o activitate. Dovadă apelul confratelui nostru Boariu pentru reorganizarea Secției; apel, care a produs în zilele și săptămânile trecute atâtea discuții. Atunci, dacă secția jud. Arad n'a muncit, de unde aprecierile atât de elogiase din Raportul central din Cluj?

Alte exemple!

În zilele trecute, cetesc în „Gaz. Inv.”, că subsecția Arad a „Asociației”, a ținut ad. sa de constituire la 13 Iulie a. c., pentruca după o neactivitate de un lung șir de ani și după apostrofările din zilele trecute prin ziare, tocmai pentru această lipsă de activitate, să-și aleagă biroul.

Legea Inv. școlar, în Art. 62, spune aprig: „Anul școlar se începe la 15 Sept. și se încheie la 10 Iulie: Și subsecția ține ad. de constituire la 13 Iulie, când învățătorii au intrat de tot în vacanță și când astfel cei mai mulți au și plecat de acasă, care în câtrău, rămânând să aleagă(?) biroul numai câțiva, cei mai de aproape interesați și aceștia aleg în numele mulțimii.”

De ce atâtea grabă acum, după atâtea lung șir de ani de neactivitate? Pentruca să svonisă, că în curând se va face schimb de regim și cei cu

Să sperăm?

Trecu și congresul asociației generale, așteptat cu înflăcărarea neîmămurită a învățătorilor, ce ar merita o și mai bună soartă pe pământul acesta. Din cele patru unghiuri ale țării, alergaseră într'un suflet „năpăstuiții” să fie de față, la noile promisiuni irealizabile date de cei chemați, ca prin ele, să mai mângăie sufletele încărcate cu amarul vieții.

Și atunci când s-au văzut în mijlocul celor „mari”, s-au ridicat rând pe rând — cu suferința „martirului pe față — ca într'un potop de vorbe blânde, să-și verse durerea inimelor, descriind viața lor ce nimeni n'o înțelege...!

La sala îmbăcșită de lume, s-au rostit elogiul bieților învățători, s-a recunoscut că lor nu li se mai poate cere noui jertfe și salarizarea lor nu mai este chestie de caritate, ci un drept, ce care conducătorii țării trebuie să-l dea neîntârziat!

Iar atunci când un deputat la asigurată că: „Vom și să apărăm în parlament drepturile învățătorilor”, suflăte să se înviorizeze și în ovații prelungi, repetate, să-și strângă mâinile, fund asigurată că de-acum o epocă nouă începe în viața, ce le pare azi neînțeleasă!.

Și trei zile după lungi debateri, mulțumiți în suflete, au plecat să ducă

în cele patru colțuri ale țării, razele nădejdi de mai bine...

Eu i-am văzut înșirându-se în dese grupuri — cu spete gârbovite — luând drumul spre gard și cântându-și locuri în vagoane. Iar dupăce trenul print'un lung oștat își luase rămas bun dela orașul dădător de mari speranțe, văzui la fereastra vagonului un tânăr dascăl, perdut în contemplarea lanurilor de grâu, legănate în valuri de adieri molatice.

Sufletul lui era senin ca și ceriul sub țelul mergeau. Lanurile stropite cu pulbere de aur din razele solare, îl dăse iluzia unui vis jeric, în care picură alene, fragmente dulci auzite la congres și căutând mâna bătrânului dascăl ce-l însoția, îi șopti la ureche cu o taină neînțeleasă: „De-acum moșnege, va fi într'adevăr frumoasă viața, pentru noi!”

Și bătrânul îl privi năucit. Din peptul lui bătânul și bătân îl scâpă un lung suspin. „Ținere, ești nepriceput! Acel cari au vorbit azi așa fumos, mâine vor uita promisiunile aruncate de formă și noi vom rămânea deaceiași, nebagăți în seamă, ca întotdeauna!” — „Promisiunile date se împlinesc — zise tânărul mocr să cadă foc din ceriu!” Și zimbând fericit și-a aruncat din nou privirea pe 'ntinsul lanurilor de grâu, din goana nebună a trenului... Doamne, oare care din ei are dreptate?... Ghiță Amărătu.

politică în școală, vreau să fie siguri, că vor avea învățătorimea tot la discreția lor și o va duce iarăși cu vite, cu disconziderarea demnității tagmei, cu grămada, plocon pentru alegeri, după cum a făcut-o aceasta cu învățătorii din Arad, nu de mult, un fost revizor școlar din Arad.

Tot în „Gaz. Inv.” cetesc, că atunci, când toată lumea dăscălească strigă din toate părțile, că la Secția jud. Arad a „Asociației”, din subsecția Pecica, în conferința dela 28 Iunie a. c. ținută la Nădlac, „exprimă deplină încredere comitetului secției și conducătorilor ei”; Comitet și Conducători, cari astăzi nu mai există, pentruca foștilor Comitet și conducători de mult le-a expirat mandatul.

Nu e lucru paradox acesta? Toată lumea serioasă dăscălească desaproabă neactivitatea și strigă după activitate în „Asociație” și frații colegi din subsecția Pecica, felicită Comitetul și conducătorii, cari nici nu există, pentru neactivitate.

Serioasă ținută și dor de îndreptare a lucrurilor!?

În tot trecutul nostru de jale și durere din trecut s'au putut observa între învățătorii astfel de stări bolnave, ca cele spuse până aci? Nu. Și de ce nu? Pentruca în trecut dăscălimea a avut conducători serioși și superiori. Și de aci, între învățătorii, munca și ținuta serioasă și dragostea și armonia perfectă între ei.

Nu numai că astfel de stări bolnave și dureroase nu erau, în trecut între învățătorii și toți erau cu demnitate la datoria lor, dar și „Asociația” noastră dăscălească era la culmea datoriei și a chemării sale.

Dimitrie Popoviciu
director școlar
(Va urmă).

Reflexii și imperative.

Trăim timpuri mari. Suntem o generație pe umerii cărora atârână greu răspunderea în fața istoriei. O mică nebagare de seamă, un pas alături, un moment de șovăială, pot strica echilibrul național social, stabilit cu atâtea jertfe.

Suntem în repaus. E vacanță. O cercetare obiectivă a activității unui an încheiat, va avea dublu efect: cunoașterea rezultatului obținut și puțința unei reale orientări în viitor.

Göethe, spune undeva „că toate poeziile lui au fost provocate de împrejurări și-și au rădăcinile lor în realitatea din afară. Nu pun nici un preț pe poeziile plăsmuite din aer”.

Dacă operele celei mai libere facultăți combinative, ies din raporturile cu împrejurările concrete ale lumii, nu ne putem îndoi că educația, dacă vrea să fie efectivă și durabilă, va trebui să-și orienteze străduințele după împrejurările etnice, morale, politice și istorice ale societății în care și pentru care lucrează.

La marile colțuri de drum ale istoriei, mai ales, pentru a păstră contactul cu realitatea, se impune o orientare generală, în raporturile caracteristice ale momentului. Este nevoie de o reculegere serioasă, pentru regăsirea firului dezvoltării istorice, în vastul orizont, ce-și întinde răscrucele înaintea noastră. Este indispensabilă orientare a unei trupe, înainte de a începe lupta.

**

Vom examina pe scurt numai o latură a problemei, desprinzând-o din complexul preocupărilor directorii: educația sentimentului național. Orientare: La Vest, darabana revizionistă maghiară agită flamura revizuirii tratate-

lor de pace. Stăpânitorii de erii al plaiurilor Ardealului, nu pot suferi readucerea lor la raporturile firești, răvnesc la prada scăpată. În școala maghiară se sâdește în sufletul tineretului veninul șovinismului, alimentat de ideea revanșei. Întreaga suflare din țara lui Horthy, pânđește momentul oportun pentru revendicări.

La Est, microbul comunismului rusesc amenință cu molipsirea. Cel ce au comercializat iadul pe pământ, prin împământarea unor drepturi și teorii inaplicabile, revendică o parte din trupul țării noastre: Basarabia.

La Sud, cei ce au dobândit independența și și-au creiat țara din mila și jertfa noastră, ne urâsc de moarte. Numai la Nord nu pândesc șacalii!

Situația noastră: La noi, după unirea elementelor etnice omogene și'n fața pericolului altor națiuni din afară, ori conlocuitoare, sentimentul național a crescut. Și dacă se vor mai găsi azi inimi, ale căror bătăi să fie în discordanță cu solidaritatea noastră națională, aceasta se datorește, atât politicienismului, demagogiei electorale, care, fără să țină seamă de interesele superioare de stat, a căror însemnătate depășesc importanța veleităților „Pristandalelor” de suburbie, vântură semina discordiei între frați; cât și falsificării textului istoriei, ce a fost predată în școlile noastre, sub regimul maghiar, cu intenția vădită de a depărta sufletele tinerilor români de tulpina generatoare.

Cam în perspectiva aceasta, așteptăm ziua de mâine. Pentru orice eventualitate, trebuie să ne pregătim. Partea tehnică și materială a operațiunii revine guvernelor și oamenilor de specialitate. Partea sufletească, spirituală a pregătirii, ne revine nouă. Școala este integrată azi între forțele biologice, care condiționează conservarea unui neam.

Deaceia, lată concluzia reflexiilor mele: Zi de zi, ceas de ceas, cu orice ocazie potrivită, să turnăm în sufletele tineretului picătură cu picătură, din potirul binecuvântat al iubirii de neam. Să nu ne fie teamă că exagerăm: 800 de ani poporul românesc de aici și-a păstrat limba și însușirile etnice mai mult datorită puterilor atavice și hereditare — prin ele înșile conservatoare, — i-a fost oprită cea mai indispensabilă hrană sufletească: iubirea de părinți și de oameni, căci: „Patriotismul este semnul și condiția iubirii de omenire”. (I. Găvănescu). Ce frumos grăia Hristos: „Dacă nu lubești pe frațele tău, pe care-l vezi, cum o să lubești pe Dumnezeu, pe care nu l-ai văzut nicidată?”

Să știe orice Român că iubirea de neam este o forță biologică, în păstrarea filiației noastre etnice. Tăria ei condiționează biruința. Făcând această muncă de albine modeste, fiecare la „stupul” nostru, oricând copacul românismului va putea înfrunța cu succes isteriile șovine ale Budapestei, ori miamele infecțioase ale Moscovei.

Când fiecare Român va avea în inimă scris cu litere de foc cuvintele dlui I. Maniu, prim ministru: „Nu vom tinde spre al nimănui, dar nu vom ceda din al nostru nici o brazdă, nici-când, față de nimenea și cu niciun preț” sau: „Care este puterea care poate înlocui pe acela, în puterea căreia, pe pământul udă cu sânge, s'au stabilit neclintitele hotare de azi?” (N. Iorga), vom putea spune, siguri de noi, aceluia care ar îndrăzni să s'atingă de patrimoniul nostru național: „Să poftescă!” (I. Duca).

Este o mare și sfântă datorie a noastră. Nicolae D. Cârstea.

De ce se impun noi metode de lucru?

Această întrebare probabil s'ar putea sulevâ în orice domeniu al activității noastre publice. Noi o privim din punct de vedere al educației. Traspusă în acest domeniu, întrebarea se poate concretiza: De ce ni-se cere studiul copilului la baza educației și instrucției noastre naționale?

Răspunsul este:

A trecut timpul, când activitatea educatorilor se mărginea la darea de cunoștințe, a căror soartă se știe care era. Ori se uitau cu desăvârșire la câtva timp după părăsirea băncilor din școală, ori dacă se rețineau și chiar se puteau reproduce după un timp mai îndepărtat, te mirai tu singur de cele ce spuneai, atât erau de strălucite de sufletul tău.

Educatorul de mâine, pe lângă puține cunoștințe bine asimilate, răscolește sufletul copilului cu ajutorul metodelor întrebunțate spre a afla propriile lui aptitudini, cari îndreptate corect, vor forma adevărata comoară a copilului; iar adevărata comoară a tuturor copiilor, va forma comoara neamului nostru.

De aici folosul pentru individ este, că îndrumat să trăiască în societate în acord cu aptitudinile sale, va afla în viață mulțumire; iar pentru neam folosul va fi — abstrăgând dela faptul că fiind compus din indivizi mulțumiți își va putea folosi energia pentru întărirea și prosperare și nu o va risipi pentru aplanarea conflictelor dintre fiii săi — dar va contribui la cultura generală umană cu partea caracteristică firii sale, afirmând prin aceasta, în concertul civilizației mondiale, dreptul său de existență ca popor.

Se cunosc caracteristicile poporului nostru și fără a fi fost precedate de studiul copilului — s'ar putea replica —. Adevărat, ne este răspunsul, dar prin câte dăbuiri a trebuit să treacă individul, care întrunea în sine ceva caracteristic, mai pronunțat, pentru neamul nostru, până a ajuns între împrejurări favorabile dezvoltării lui? Cât din timpul prețios al tineretului s'a pierdut în zadar? Aceasta ni-o arată următoarele date statistice publicate după Bernays de d. F. Ștefănescu Goangă prof. la universitatea din Cluj, în lucrarea sa „Selecțiunea capacităților și orientarea profesională” pag 42, din care

rezultă că în marea industrie germană lucrătorii își schimbă profesia după cum urmează:

Dela etatea de 14—21 ani odată	32,9%
de două ori	6,6%
Total	39,5%
Dela etatea de 23-30 ani odată	31,7%
de două ori	6,8%
de trei ori	3,8%
Total	42,3%
Dela etatea de 31-40 ani odată	28,7%
de două ori	8,4%
de trei ori	1,4%
Total	38,5%
Dela etatea de 41-50 ani odată	32,8%
de două ori	8,9%
de trei ori	5,5%
Total	47,2%

Ce date am primi dacă la noi s'ar face asemenea statistici, în toate domeniile și câți sunt de acela, cari stau într'o profesiune fără să aibă cea mai mică atragere către ea, dar nu o schimbă din simplul motiv, că nu o poate?

Azi, însă nu mai e timp de pierdut. Concurența dintre popoare este atât de mare, încât poporul care nu pune în funcție ce are mai superior în ființa sa și cu cea mai iscusită îndemânare în toate direcțiile, acela rămâne în urmă, unde își va pierde eventualele drepturi ce le-ar avea la viață, pentru că nu s'a știut manifesta la timp, adecă nu s'a putut adapta.

În jurul nostru acele națiuni, cari acasă la ele fac educație națională în modul cel mai intens, exagerat chiar, caută prin toate mijloacele a-și evidenția însușirile alese ale sufletului lor și prin această manifestare reclamă drept la viață, cât mai mult. Emigranții ruși pierzându-și țara, dau concerte cu diferite ocazii. (ba și prin radio) arătând sufletul rusesc în diferitele sale manifestări, dintre cari unele atrag atenția lumii asupra lor. Și probabil azi nici înșiși emigranții și nime nu bănuște ce rezultate pot ajunge prin atare propagandă.

Studiind noi copilul român vom afla cu ajutorul metodelor psihologiei și pedagogiei moderne dispozițiile și aptitudinile lor, pe cari cultivându-le rațional dăm posibilitate neamului nostru să-și impună lumii civilizate contribuția sa etnică în forma ei cea mai desăvârșită.

Teodor Mariș prof.

Informațiuni.

Orice fel de corespondență pentru „Gazeta Învățătorilor” să se trimită pe adresa redactorului responsabil, d. Ioan Jelecuteanu inv. în Covăsint j. Arad.

P. S. Sa Episcopul Grigorie de Arad, a plecat la băile Borsec, pentru recreare.

În 29 și 30 August, se va ține la Alba-Iulia, congresul Asociației Învățătorilor din Ardeal, Crișana și Maramureș.

Joi, 25 Iulie, s'a ținut ședința Consiliului de administrație dela Casa Învățătorilor din Arad. Anul curent, „Casa” a avut un excedent de 250,000 lei, grație hărniciei și bunel conduceri a directorului d. I. Mladin.

Acest institut, care e o fală a dăscălimii, merită mai multă atenție din partea acestora și chiar de aceea ne obligăm a ne ocupa despre situația și starea lui.

Logodnă. Sâmbătă în 20 Iulie a. c. și-a serbat logodna dl Ioan Graur Mandă inv. dir. în Grăniceri cu dș. inv. Sisy Adoc din Socodor. Sincerile noastre felicitări!.

Dr. Siartdu specialist în boli interne și tuberculoză consultă în luna August între orele 1/9—11 str. Meștanu No. 4 etaj I.

Ministerul instrucțiunii primind numeroase plângeri din partea normaliştilor cari au rămas fără posturi în învățământ, a cerut inspectoratelor școlare să înainteze de urgență posturile rămase vacante în circ. lor școlară pentru a putea satisface pe normaliştili cari n'au găsit loc în regiunea școlară în care au solicitat posturi.

D. Dr. Ștefan Albu, director la institutul obstetric și școala de moașe din Arad, pe baza lucrărilor și activității științifice a fost abilitat docent în obstetrică și ginecologie la Facultatea din București. Distinsului medic, elogiile noastre!

Cununie. Colegul nostru d. Ștefan Trifu, inv. dir. în Miniș, și-a serbat cununia cu d-șoara Zina Terebențiu, fiica preotului Terebențiu din Galșa, în ziua de 18 Iulie c. Felicitări tinerel perechil!

Anunțăm pe această cale că, institutul financiar de credit și economii „Bancile Unite Bănățene” este la îndăltimea chemării sale. Această bancă, în trecut a sprijinit mult acțiunea românească, împrumutând cu bani pe cei ce trebuiau să jertfească pentru mijloacele de luptă a națiunii noastre. Astăzi, deasemenea, cei mai mulți țărani români, găsesc sprijinul material în această instituție, care, spre lauda conducătorilor ei, a ajuns la o stare înfloritoare.

Noi învățătorii; cari suntem retribuiți mai rău decât servitorii; în cea mai mare parte, am fost ajutoarați tot de această bancă și de aceea credem că avem o sfântă datorie aducând mulțumirile noastre acestei bănci, precum și conducătorilor ei dela sucursala Arad dnul, F. Weissenbütger dir. gen. și Banfy dir. executiv.

Poșta Redacției.

P. Zoțiu: Materialul trimis, se va publica când gazeta apare în 4 pag. Tirajul: 2000 ex. — Un învățător: S'au trimis la „A. N.” — G. Rediș: Mulțumim pentru frumoasele aprecieri și vă asigurăm de devotamentul nostru. — T. Ch: În Nr. viitor. — Graur: Vi s'a trimis scrisoarea. — Unul anonim: Articolul prea lung, dacă nu vei comunica adresa, nu-l publicăm. — D-șoara Veturia: Aprecieri inițiativa Dv. și vă rugăm să ne comunicați rezultatul. Ardelean T. Poezii vom publica mai târziu. Delamarian: Articolul d-tale ar atinge pe mulți din abonații noștri cari — după noi — n-au nici o vină că muncesc pe mai multe terenuri.

Redactor responsabil:
ION JELECUTEAN.

Pentru „Gazeta Învățătorilor”

Să împământenească ca o legendă afirmarea că n'o să vadă lumina zilei în curând, nici o revistă învățătorescă, în județul nostru. Cu o vie satisfacție sufletească și admirație, să constatăm că o generație tânără de învățători, dornici de muncă, purtând în inimă progresul școlii și interesele învățătorescii, vrea să ducă cu succes drapelul cu trecutul frumos de dinaintea războiului, — scoțind la viață „Gazeta Învățătorilor”. Felicitări din inimă inițiatorilor acestei gazete valoroasă, dorind ca viața ei să se împletească cu viața învățătorimii din acest județ! La luptă, pentru câștigarea de nou și noul poziții, în drumul către victoria desăvârșită.

L. Dublea.

PREȚUL ABONAMENTULUI:

Pe un an 160 Lei

Pe 1/2 an 80 „

Abonament de sprijin 1000 lei

No. 48 | 1929.

Publicațiune de licitație.

Se publică licitație pe ziua de 20 Aug. a. c. la ora 12, în localul școlii primare din com. Cuvin pentru darea în antrepriză a lucrărilor de repararea școlii primare din com. Cuvin. Valoarea lucrărilor după deviz este de Lei 45,000.—

Garanția provizorică este de 6% în numărul sau efecte de stat.

Condițiunile și proiectul se poate vedea zilnic la Direcțiunea Școlii primare din com. Cuvin.

Cuvin, 1 August 1929.

Direcțiunea Școlii primare.

Școala prim. de stat din Murășel.

Publicațiune.

Se aduce la cunoștință generală că în ziua de 7 Sept. 1929 ora 11 a. m. se va ține în localul acestei școlii licitație publică cu oferte închise în conf. cu art. 72—80. din legea conf. publice, pentru furnizarea a 2 vagoane lemne de foc prima calitate ab gara Aradul-nou.

Mureșel, 28 Iulie 1929.

Secretar:

L. Stolciu

Președinte:

Aurel Caba